

*I love thee, I love but thee,
With a love that shall not die
Till the sun grows cold,
And the stars are old,
And the leaves of the Judgement Book unfold!*

VI. Lovers

Bedouin Love-Song

Bayard Taylor (1825 - 1878)

ข้ารักเจ้า รัก...แต่เพียงเจ้า
ด้วยความรักอันไม่มีวันมลาย
รัก...ตราบสุริยสีนแสงฉาย
รัก...ตราบดาราหยุดพร่างพราย
จวบวันชีพวายรับคำพิพากษาสุดท้ายจากเบื้องบน

ลำนารักเบดูอิน

เบยาร์ด เทย์เลอร์ (๑๘๒๕ - ๑๘๗๘)

“ปล้นรถขนโบราณวัตถุหรือคะ”

ราวีรินทร์วาง堰หน้าขึ้นจากหน้าจอโทรศัพท์ เร็วคิ้วโก่งงมตามธรรมชาติเล็กขึ้นน้อยๆ อย่างประหลาดใจ ดวงตาสีน้ำตาลใสแจ่มมองคู่สนทนาที่บังคับพวงมาลัยรถด้วยท่าทางสบายๆ ทั้งที่จริงๆ แล้วเจ้าตัวกำลังพารถพาต๋ายป่วยชาวฝ้าการจรรยาจรอันติดขัดของกรุงโคโรไปเบื้องหน้าโดยไม่สนใจว่าจะเฉี่ยวชนหรือเบียดเข้ากับรถคันอื่นสักนิด มิหนำซ้ำยังทำเหมือนเล่นแบ่งเลนไม่มีความหมายอีกต่างหาก

“ใช่จะ เมื่อวันสองวันก่อน ที่อะเล็กซานเดรีย” นริสสายักไหล “คนร้ายบุกปล้นพวกสมบัติที่ค้นพบเพิ่มเติมจากเฮราคลีออนอะไรสักอย่างที่ลูกตาลบอกพี่ว่าอยากเห็นนั่นละจ๊ะ”

“เฮราคลีออน?” ดวงหน้าเรียวรีรูปไข่สว่างวาบขึ้นทันตา ดวงตาก็ล้อมกรอบด้วยแพขนตาอนหนาทอประกายวิบวับอย่างตื่นเต้เยาว์เด็กน้อยที่ได้ฟังนิทานถูกใจ “นครที่จมอยู่ใต้ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมาพันกว่าปีใช่ไหมคะ”

“แห่ม รายละเอียดเบาะๆ ขนาดนั้น พี่คงจำไม่แม่นเท่าลูกตาลหรือกัจจะ” นริสสากระเช้าสารุ่นน้อง เรียวปากบางเนียนคลื่ออกเป็นรอยยิ้มสดใส เธอเป็นคนยิ้มสวยมาก เมื่อประกอบเข้ากับดวงหน้าคมขำก็ยิ่งส่งให้ชวนมองเป็นอย่างยิ่ง “นี่คงห้องตำราห้องที่วิวอียิปต์มาทั้งเล่มเลยใช่ไหมเนี่ย”

“แห่ม...พี่สาวก็...ไม่ขนาดนั้นเสียหน่อยค่ะ” ราวินทราทำปากยื่นอย่างแสนงอน “ตาลก็ต้องเตรียมตัวบ้างสิคะ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ตาลได้รับอนุญาตให้มาเที่ยวต่างประเทศคนเดียวเลยนะค่ะ”

“นี่ขนาดอนุญาตแล้วนะ พี่ชายเรายังคอยโทร. เช็คแทบจะทุกชั่วโมง ถ้าถึงลูกตาลแล้วมาอียิปต์ด้วยกันได้ คงทำไปแล้วมั้ง” หญิงสาวพูดเสียงขึ้นจมูก ภาพของคนที่ชอบตีหน้ายักษ์ล่อยแวบเข้ามาในสมอง

หากบอกว่าเอกตะวันและรวีกานต์เป็นพ่อแม่ผู้ห่วงและห่วงลูกสาว ยิ่งชีพแล้วละก็ ความห่วงใยของวราทิตย์ที่มีต่อน้องสาวนั้นก็เรียกได้ว่าเกินกว่าเหตุไปมากโข เขาอายุมากกว่าราวินทราเพียงสี่ปี แต่ชอบทำราวกับแก่กว่าสักครึ่งศตวรรษได้ แถมยังคอยประคบประหงมเธอประหนึ่งไข่ในหิน ทำให้รุ่นน้องของนริสสาคคนนี้แทบไม่มีโอกาสได้เที่ยวเตร่อย่างอิสระเสรีเหมือนเพื่อนในรุ่นเดียวกันสักเท่าใดนัก นานๆ ครั้งจึงจะยอมปล่อยนทน้อยออกจากกรงมาเผชิญโลกเช่นนี้สักหน แต่ก็นับเป็นการปล่อยที่เหมือนติดจีพีเอสติดตามตัวอยู่ดี

จะว่าไปนริสสาก็พอเข้าใจอยู่เหมือนกันนั่นแหละว่าทำไมถึงได้ห่วงน้องสาวเป็นนักหนา...หญิงสาวลอมมองคนที่นั่งบนเบาะข้างกายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะลอบระบายลมหายใจยาว ราวินทราเป็นคนสวยสะดุดตา นอกจากจะมีดวงตากลมโตและริมฝีปากแดงอวบอิมแล้ว เธอยังมีผิวขาวจัดและเนียนละเอียดมากจนใครๆ ก็ตั้งฉายาให้ว่า ‘ตุ๊กตาระเบียงเคลือบ’ แต่ถ้ารู้จักนิสัยที่แท้จริงของแม่เจ้าประคุณแล้ว ก็แทบจะเปลี่ยนฉายาให้เป็น ‘ตุ๊กตาเสียบกาล’ ทุกรายไป ทำไมนะหรือ ก็เพราะความห้าวหาญผิดมมนุษย์-มนาของเจ้าตัวที่ทำให้คนรอบข้างต้องทิ้งศรัทธาด้วยความหวังได้ตลอด

เวลานั้นละ

นริสสายังจำวีรกรรมของแม่ดาวคณะที่ปีนขึ้นต้นจามจุรีสูงเกือบห้าเมตรเพื่อช่วยลูกแมวได้ติดตา บรรดาเพื่อนร่วมคณะ คณาจารย์ และรพภ. พวกนักกรีตร้องด้วยความตกใจ มีแต่ราวิทรานั่นละที่ยังหัวเราะว่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นสักนิด ขนาดถูกอาจารย์เอ็ดเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปสามโลกยังไม่มีอาการสลดแม้แต่น้อย หากเป็นสมัยโบราณคงถูกไม้ก้านมะยมหวดขาลายกันบ้างเป็นแน่ หลังจากเหตุการณ์วันวายุวันนั้นเจ้าเหมียวตัวต้นเรื่องก็ได้ไปเป็นสมาชิกของบ้านวายุระกุลและเป็นสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของราวิทราก็ไปโดยปริยาย

“ที่ต้นชอบเห็นตาลเป็นเด็กอ่อนแบบนี้ทั้งปี ทั้งที่ตาลก็อายุปาเข้าไปยี่สิบสองแล้วแท้ๆ คอยดูนะ ตาลจะแก๊งไม่รับสายดูบ้าง” ราวิทรากลอนใจ...รู้ว่าวราหิตย์รักเธอมาก แต่บางครั้งก็อยากมีอิสระและคิดทำอะไรเองโดยไม่ต้องมีเขาคอยกำกับทุกฝีก้าวดูบ้าง

“อย่าเซียว” นริสสาทำท่าชนลูก “เดี๋ยวพื้ต้นของลูกตาลได้โทร. มาไววยายใส่ที่ว่าพาน้องสาวสุดที่รักเสียคนแน่ๆ พื้ยังจำตอนที่เราแอบไปกินไอศกรีมที่สยามกันได้นะ วันนั้นพื้ชายเรามองพื้ตาขวางเลย หาวพื้พาลูกตาลออกนอกถิ่นนอกทาง”

สมัยนั้นเธอเป็นนิสิตชั้นปีที่สามและราวิทรายเป็นเฟรชชีปีหนึ่ง เธอเพียงอยากพาหลานรหัสไปเลี้ยงขนมเพื่อพูดคุยประสาธน์พื้รุ่นน้องที่สนิทสนมกันธรรมดา แต่กลับกลายเป็นว่าทำให้ ‘ยักษ์’ โกรธจนควั่นออกหูที่พาน้องสาวของตนไปเที่ยวย่านวัยรุ่นอย่างสยามสแควร์โดยไม่ได้รับอนุญาตคนประสาธ! ทำอย่างกับไปเดินเที่ยวเดี่ยวเดี่ยวจะมีหมีโผล่มากัดคอราวิทรากลางห้างอย่างนั้นละ น้องสาวออกจะน่ารักขนาดนี้ ทำไมพื้ชายถึงได้สั่งเง่าขนาดนั้นไปได้ก็ไม่รู้!

“โอ้โฮ พื้สายังจำได้อีกหรอคะ แค้นฝังหุ่นนะเนี่ย” ราวิทราทหัวเราะเสียงใส นริสสาเป็นคนเดียวที่กล้าเถียงพื้ต้นของเธอจocos และทำให้เขา

จนด้วยคำพูดได้

“จำไม่ได้ก็แปลกละ ถลิ่งตาใส่พี่แทบถลนออกมานอกเข้าขนาดนั้น เล่นเอาฝันร้ายไปตั้งหลายคืน” ไม่พูดเปล่า นริสสายังทำตาพองล่อเลียน วราทิตย์ได้เหมือนชนิดถอดแบบกันมาไม่มีผิด

“แหม... พี่สาเก็บเอาพี่ตันไปฝันด้วยเธออะ” หญิงสาวหรือที่ตามอง รุ่งพี่พลงทำเสียงเล็กเสียงน้อย ถ้าไม่นับเรื่องพี่ชายของเธอเป็นคนช่างบ่น และเจ้าระเบียบอยู่สักหน่อยละก็ เขาถือเป็นหนุ่มรูปหล่อเจ้าเสน่ห์อยู่ไม่น้อย เสียวละ

“อ๊ย ไม่เอาละจ๊ะ พี่ไม่อยากฝันร้าย...”

พูดยังไม่ทันจบประโยค นริสสายก็หันไปกตแตรรัวใส่รถคันหน้า ที่ปาดแทรกเข้ามาในเลนโดยไม่สนใจว่าจะเฉี่ยวชนคันอื่นหรือไม่ และทำให้ หญิงสาวต้องเหยียบเบรกจนตัวโง่ รถที่ขับอยู่ด้านหลังพากันบีบแตรเสียง ดังอื้ออึง

“คนที่นั่นขับรถกัณฑ์หวาดเสียวนะคะพี่สา”

ราวินทรากวาดตามองไปยังรถราที่อ้อมกันอยู่รอบด้านอย่างหวาดๆ เธอเพิ่งมาถึงอียิปต์เมื่อวานเย็น ตอนออกจากสนามบินได้เห็นการจราจร ของกรุงไคโรแล้วถึงกับพูดไม่ออกบอกไม่ถูกกันเลยทีเดียว หากเทียบกันแล้ว รถติดที่ไคโรยังไม่ติดวินาศสันตะโรยาวสามสี่ชั่วโมงเหมือนที่กรุงเทพมหานคร หรือก เพียงแต่การขับรถของผู้ใช้รถใช้ถนนที่อียิปต์ทำเอาเธอต้องตะลึง พริ้งเพริดอย่างที่สุด

นี่มันแข่งแรลลีปารีส-ดาการ์ข้ามทะเลทรายเธออะ ถึงได้ขับกัน ฉวัดเฉวียนเวียนหัวขนาดนี้!

วินาทีแรกที่อาลี คนขับรถที่นริสสายส่งไปรับเธอที่สนามบินพาเธอ ออกสู่ถนนอันแจ่มแจจจของกรุงไคโร เธอก็เห็นรถบนท้องถนนพากัน ขับปาดซ้ายปายขวากันประหนึ่งกฏจราจรไร้ซึ่งความหมาย รถจากเลนขวา สุดหักข้ามมายังเลนซ้ายสุดได้โดยไม่สะทกสะท้านต่อเสียงบีบแตรและ

เสียงตะโกนต่อว่าไล่หลังเลยสักนิด จึงไม่น่าแปลกใจที่ราวิทรจะเห็น อุบัติเหตุรถชนเกิดขึ้นตลอดเส้นทาง อาลีอธิบายให้เธอฟังว่า ส่วนมากหาก เชี่ยวชนกันนิดๆ หน่อยๆ ชาวอียิปต์มักไม่ค่อยเสียเวลาลงมาเจรจาเรื่อง ค่าเสียหายให้มากความ เพราะถึงอย่างไรก็ได้ไม่คุ้มเสียอยู่แล้ว ดังนั้นรถรา ที่เห็นในโคโรจึงเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนจากการเฉี่ยวชน บางคันประดับ ด้วยรอยบุบสองสามรอยแบบเดียวกับรถซีโพรแอนสีฟ้าของนริสสาที่เธอ นั่งอยู่ตอนนี้ไม่มีผิด เรื่องซ่อมเคาะปะผุนะหรือ...ลืมไปได้เลย ซ่อมทีเดียว เดียวก็ถูกเฉี่ยวอีกแล้ว ต่อให้จอดไว้เฉยๆ ก็อาจมีคนถอยมาชนแล้วหนีได้ คนอียิปต์ส่วนใหญ่จึงปล่อยให้ผ่านไป ไม่ค่อยซ่อมรถกันเท่าใดนัก

“ปกติก็ขับกันแบบนี้ละจ๊ะ ชนกันขึ้นมาไม่ค่อยมีใครถือโทษโกรธกัน จริงจิงหรือก เอน่า อยู่ๆ ไปสักเดือนเดียวก็ชินไปเอง อู๊ย! เจอที่จอดแล้ว”

พูดจบนริสสาก็หมุนพวงมาลัยหักเลี้ยวบักหั่วรถเข้าที่จอดริมทางเท้า ด้วยลีลาสวิงสวยเสียจนราวิทรอาเพลอจิกมือลงไปบนเบาะนั่งอย่างหวาด ผวา รุ่งพี่ของเธอมาประจำการที่สถานทูตไทย ณ กรุงโคโรได้เพียงปีเดียว แท้ๆ แต่ดูเหมือนจะติดนิสัยขับรถแบบคนอียิปต์ไปเสียแล้ว

“ทำอะไรจะชินยากอยู่นะคะ”

ราวิทรหาวเราะเสียงแห้ง ในขณะที่สารถึฉีกยิ้มกว้าง

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นน่า เรามาถึงตลาดชานกันแล้ว ไปชอปปิงให้ สนุกกันเถอะจ๊ะ ไหนว่าอยากมาดูบรรยากาศตลาดตอนกลางคืนนี่จ๊ะ”

นริสสาดับเครื่องพลาจปลดเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวอย่างว่าเรีง แต่ยังไม่ทันจะเปิดประตูลงจากรถก็มีชายหนุ่มชาวอียิปต์อายุราวยี่สิบต้นๆ วิ่งมาเคาะกระจกเสียก่อน หญิงสาวกดกระจกลงแล้วหยิบธนบัตรใบละ สิบปอนด์ส่งให้โดยไม่พูดอะไรสักคำ

“เจ้าถีนะ มาเก็บค่าที่จอดรถ นี่ดีนะที่เราได้ที่จอดก่อน ไม่อย่างนั้น ต้องทิ้งกุญแจไว้ที่เขาให้คอยเลื่อนรถให้” นริสสาหันกลับมาบอกราวิทรที่มองมาด้วยแววตาเต็มไปด้วยคำถาม

“กึ่งกฏุมแจ? แล้วไว้ใจได้หรือคะพี่สา”

ราวินทราก้าวลงจากรถ พลังมองตามร่างสูงในชุดเสื้อแจ็กเกต กั้นหนาวและกางเกงยีนไปอย่างไม่ค่อยไว้ใจนัก ยิ่งเห็นเขาเดินไปเก็บเงินจากรถคันอื่นๆ ที่พากันมาจอดข้างถนนด้วยแล้ว ก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาอาจเป็นมิจฉาชีพที่คอยหาประโยชน์จากคนแถวนี้ไปกันใหญ่

“ไว้ใจได้จ๊ะ พี่ฝากกับเขาประจำนั่นละ แต่ที่พี่ไม่อยากฝากกฏุมแจรถไว้กับเขาก็เพราะกลัวเขาถอยไปชนคันอื่นมากกว่า แค่นี้รถพี่ก็มีรอยรูดคันแล้ว คนอียิปต์ขับรถกันแบบไหนลูกตาลก็น่าจะเห็นแล้วนี่จ๊ะ”

“นั่นสิคะ” ราวินทราทัวร์เราะก่อนจะงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าขมุกขมัว สายลมเย็นยะเยือกทำให้สองมือต้องกระชับผ้าพันคอขนแกะแน่นเข้า “เพิ่งห้าโมงเย็นเอง แต่มืดตืดตือเหมือนลึกลับสองทุ่มเลย”

แม้จะเพิ่งอยู่ในช่วงต้นเดือนธันวาคม แต่อุณหภูมิในช่วงพระอาทิตย์ตกดินก็ลดฮวบลงเหลือเพียงสิบสามหรือสิบสี่องศาเซลเซียสอย่างรวดเร็ว และอาจลดเหลือเพียงเก้าหรือสิบองศาช่วงกลางดึก นริสสาจึงย้ายนักร้องมาให้ราวินทรากลับเลือกกันหนาวหรือผ้าพันคอมาจากเมืองไทยด้วย ร่างกายจะได้อบอุ่นและไม่ลึบปวยไปเสียก่อนได้เที่ยวหัวอียิปต์ดังที่ตั้งใจไว้

“กำลังจะเข้าหน้าหนาวแล้วนี่นา ก็มีดีเร็วแบบนี้แหละ”

นริสสาครีโมตลือกรถแล้วขึ้นไปยืนบนทางเท้า เบื้องหน้าของหญิงสาวทั้งคู่คือประตูป้อมปราการขนาดมหึมาซึ่งล้อมรอบด้วยคูเมืองโบราณที่แห้ง ปราศจากน้ำ

“นี่ยังไม่เข้าหน้าหนาวอีกหรือคะ ทั้งที่หนาวขนาดนี้เลยนะ”

ราวินทรากำตาโตอย่างน่ารัก จนสาวรุ่นพี่อดส่ายหน้าด้วยความเอ็นดูไม่ได้

“นี่เรียกว่าอากาศกำลังสบายต่างหากเล่าลูกตาล ถ้าเข้าเดือนมกราคมจะหนาวกว่านี้อีกนะ เผลอๆ อาจจะได้เห็นหิมะตกในโคโรด้วย จำได้ไหมเมื่อปี ๒๐๑๓ หิมะตกที่นี่เสียจนเป็นข่าวดังไปทั่วโลกเสียวละ”

“แห่ม นั่นมันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรอบ ๑๑๒ ปีเลยนะคะพี่สาวคงไม่ตกง่าย ๆ อีกแน่” หญิงสาวยังจำพิธีระมัดและทะเลทรายที่ปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวโพลนในภาพข่าวได้อย่างแม่นยำ หิมะตกกลางทะเลทรายครั้งนั้นนับเป็นเรื่องฮือฮาไปทั่วโลก แต่ในขณะเดียวกันก็ย่ำเตือนสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงเพราะมลภาวะต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นอีกด้วย “โอกาสที่หิมะจะตกซ้ำอีกคงน้อยพอๆ กับที่ตาลจะมีโอกาสมีแฟนนั่นละคะ”

“แค่บอกพี่ต้นของตาลให้เลิกหวังน้องสาวก็พอจะ เดี่ยวเดียวได้มีแฟนแน่”

“โห เรื่องนั้นยากกว่ารอให้หิมะตกกลางทะเลทรายอีกคะ” ราวินทราพูดติดตลกพลางก้าวขาเดินตามนริสสาไปอย่างรื่นริง “นอกจากผ่านด่านพี่ต้นแล้ว ยังต้องผ่านด่านคุณพ่อคุณแม่อีกต่างหาก”

“เออ ยากจริงๆ แะะ สงสัยตาลคงต้องขึ้นคานกึ่งถาวรเหมือนพี่แล้วละ”

นริสสาสายศีรษะ นึกอึดอัดแทนราวินทราอยู่เหมือนกันที่คนในครอบครัวมักปฏิบัติต่อเธอเหมือนนกน้อยในกรงทอง ไม่อาจไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระดังใจนึก ขนาดเธอออกปากจะช่วยดูแลเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่อยู่ที่ยิปต์ พ่อแม่และพี่ชายชี้แจงของหญิงสาวยังส่ายหน้าไม่ยอมอนุญาตทำเด็ดขาด นี่ถ้าราวินทราไม่ลงทุนใช้ลูกอ่อนแอ่ยปากขอมาเที่ยวตามลำพังเป็นของขวัญที่เพิ่งเรียนจบด้วยเกียรตินิยมหมาดๆ ละก็ อย่าน่าได้หวังเลย แต่ถึงกระนั้นอิตาพี่ชายใจโหดก็ยังคอยเช็กทุกระยะเหมือนผีติดหลังไม่มีผิด!

“กึ่งถาวร? ฮั่นแน่ แสดงว่ามีหนุ่มยิปต์มาจีบพี่สาวซะใหม่เนี่ย” หญิงสาวโผล่เข้าไปกอดแขนรุ่นพี่ “หล่อไหมคะ นิสัยดีหรือเปล่า”

“ก็...ดีมั้ง...” นริสสาตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง เธอรีบชี้ขึ้นไปบนคานประตูดมทึมทึม “ตลาดขานมีประตูทางเข้าหลักๆ อยู่สองทางนะจ๊ะ ทางที่เรากำลังเดินเข้ามา เชื่อกันว่าสมัยโบราณเวลารบชนะ นายทัพนายกอง

จะเดินเข้าประตูนี้กัน จะมีผู้คนคอยให้รื่องต้อนรับด้วยความยินดีด้วย”

“แต่ตอนนี้เงียบมากเลยคะ”

ราวินทราหัวเราะคิกคักเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายเปลี่ยนเรื่องพูดหน้าตาเฉย แต่ถึงนริสสาไม่พูด เธอก็รู้ว่าคนที่คนน่ารักนิสัยดีอย่างรุ่นพี่ของเธอคนนี้มีหนุ่มๆ มาขายขนมจีบไม่เคยว่างเว้นแน่ๆ หากวราทิตย์ยังทำเป็นปากแข็งชอบทำอึดมๆ แสบๆ ใส่สาวที่ตนแอบชอบไปเรื่อยๆ เช่นนี้ หนุ่มไทยจะต้องเสียดุลให้หนุ่มต่างชาติล้านเปอร์เซ็นต์

“รอให้ลูกตาลรบชนะพี่ต้นก่อนสิ พี่จะบินขึ้นไปบนหอคอยตรงจัตุรัสแล้วไปรยดอกไม้มงมาแสดงความยินดีเลย”

หลังจากเดินฝ่าฝูงชนเข้ามาด้านในซึ่งคลาคล่ำไปด้วยผู้คนแล้ว นริสสาก็พยักพืดไปยังหอคอยที่ตั้งตระหง่านอยู่ ณ ลานเมืองหน้า หอคอยนั้นเป็นทรงสี่เหลี่ยมสูงประมาณตึกสามชั้น ด้านหน้าเจาะเป็นประตูทรงโค้งมีกระจกใสและครอบด้วยโครงเหล็กตัดทรงโบราณ เป็นศิลปะแบบอิสลามที่ดูอ่อนช้อยทว่าแข็งแกร่งอยู่ในที ตัวกำแพงด้านนอกก่อด้วยหินก้อนสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ซ้อนข้างซรุระ และเต็มไปด้วยร่องรอยกระดำกระด่าง บ่งชี้ว่าผ่านกาลเวลามายาวนานนับร้อยปีไม่แพ้ตลาดแห่งนี้ น่าแปลกนักที่ร่องรอยเหล่านั้นเพิ่มความสวยงามเข้มขลังให้หอคอยแห่งนี้มากกว่าจะทำให้ดูด้อยค่าลง

“คงต้องรอนชาติหน้าตอนบ่ายๆ นั้นละคะพี่สา พี่ต้นโหดจะตาย”

ราวินทราล้วงกลองดิงิทัลจากกระเป๋าสะพายออกมาถ่ายภาพหอคอยที่ด้านในเปิดไฟสีม่วงอ่อนดูสวยงามเอาไว้พลาจกวดตามองไปรอบๆ อย่างตื่นตื่น แม้จะเคยอ่านจากหนังสือนำเที่ยวมาบ้างแล้วว่าตลาดชานหรือที่มีชื่อเต็มๆ ว่า Khan El-Kalili แห่งนี้จะคึกคักเป็นพิเศษในยามราตรี แต่เมื่อได้มาเห็นด้วยสองตาเช่นนี้ก็อดรู้สึกชื่นรื่นเหมือนเด็กน้อยที่ได้วิ่งเล่นอยู่ในร้านขายขนมหวานไม่ได้ ภาพร้านรวงที่เปิดไฟสว่างไสวสองข้างทางนั้นช่างน่าตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก แต่ละร้านฝั่งตัวอยู่ในอาคารทรงโบราณที่ตั้ง

เรียงรายอยู่บนถนนที่ปูด้วยหิน นอกจากจะมีเหล่าผู้คนที่ออกมาเดินจับจ่ายใช้สอยกันแล้ว ยังมีเด็กวัยรุ่นชาวอียิปต์ที่ออกมารวมตัวกันนั่งเล่นอยู่ตามขั้นบันไดมัลลียัตหรือยืนจับกลุ่มพูดคุยกันอย่างออกรส กลางถนนมีรถเข็นขายพวกข้าวโพดย่างหรือมันอบกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอ

นี่กระมัง...ที่นริสซาบอกเธอว่าคนที่นี้ใช้ชีวิตกันแบบ 'อาหรับราตรี' กิน เทียว สังสรรค์กันหลังพระอาทิตย์ตกดินไปจนถึงตีสองตีสามของวันใหม่ ชาวอียิปต์ส่วนมากจึงตื่นก่อนเช้าสาย บางครั้งพวกเขาอาจเริ่มต้นอาหารเข้ากันราวสิบเอ็ดนาฬิกา เลื่อนเวลาอาหารเที่ยงไปเป็นช่วงสามหรือสี่โมงเย็น และจบมื้อเย็นกันที่เที่ยงคืนหรือตีหนึ่ง เรียกว่ากินแล้วก็นอน ไม่รื้อให้อาหารเรียงตัวลงกระเพาะเสียด้วยซ้ำ แถมสัดส่วนของอาหารแต่ละมื้อที่นริสซาเรียกว่า อีจิปเซียน พอร์ชันส์ (Egyptian Portions) นั้นยังมากกว่าปริมาณที่คนไทยรับประทานกันหลายเท่า จนราวินทราได้แต่นั่งมองอย่างไม่เชื่อสายตาว่าผู้หญิงอียิปต์ตัวเล็กๆ จะสั่งพิซซ่าขนาดใหญ่กันมาคนละถาด และสามารถกวาดลงท้องหมดภายในเวลาชั่วพริบตา

ก่อนมาถึงอียิปต์ ราวินทราจินตนาการถึงประเทศแห่งนี้ไว้อีกแบบ ภาพจากสารคดีและหนังสือท่องเที่ยวทำให้เธอเข้าใจผิดไปไกลว่าผืนแผ่นดินของที่นี่คงแห้งแล้ง ถูกปกคลุมอยู่ใต้ผืนทราย ผู้คนคงสวมชุดกาลาเบยาหรือชุดคลุมยาวเดินกันขวกไขว่เหมือนในภาพยนตร์ แต่เมื่อออกมาจากสนามบินแล้วได้เห็นโคโรเต็มๆ ตา จึงรู้ว่าเมืองหลวงแห่งนี้เจริญมากไม่ต่างอะไรกับกรุงเทพมหานครเลยแม้แต่นิด หากไม่ใช่พวกพ่อค้าแม่ขายหรือคนจูงอูฐตามโบราณสถานแล้ว ชาวอียิปต์ก็กว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์แต่งกายด้วยเสื้อผ้าทันสมัยแบบเดียวกับชาวยุโรป ทั้งแจ็กเก็ต กางเกงยีน และรองเท้าบูต ยิ่งเป็นช่วงย่างเข้าฤดูหนาวเช่นนี้ยิ่งแต่งกายกันอย่างเต็มที่ จนเธอเผลอนึกไปว่ากำลังเดินอยู่บนถนนสายแฟชั่นแถบยุโรปหรือมิลาโนเสียอีก

นริสซาไม่ยอมให้ราวินทราซื้อของจากบรรดาพ่อค้าที่พยายาม

เชิญชวนอย่างกระตือรือร้น แต่กลับพาเดินผ่านตลาดขายเครื่องหนังแล้ว
 เลี้ยวขึ้นบันไดอาคารในตรอกที่ทั้งมืดและแคบไปยังชั้นสอง

“จำไว้เลยนะจ๊ะ เวลามาตลาดขาน ให้มาซื้อของที่ร้านจอร์จีก่อน
 ร้านนี้เป็นร้านเดียวที่ขายของด้วยราคาจริง ไม่ได้บอกผ่าน ไม่จำเป็นต้อง
 ต่อเลย เผลอๆ ได้ของแถมด้วยนะ ส่วนมากเวลามีแขกมาจากเมืองไทย
 พี่ก็จะส่งให้มาซื้อของที่ร้านนี้แหละ ถูกดี แถมเวลาถือถุงร้านนี้ลงไปข้างล่าง
 พวกพ่อค้าคนอื่นๆ เห็นจะไม่กล้าขายของแพงมาก เพราะคิดว่าเรารู้ราคาจริง
 อยู่แล้ว”

นักการทูตสาวพูดเจ็ยแจ้วประสาคนช่างอธิบาย

“ข้างบนนี้วังเวงพิกลนะคะพี่สา”

ราวิทรามองไปรอบๆ อย่างประหลาดใจ เมื่อเห็นว่าบนชั้นสองของ
 อาคารเก่าแก่แห่งนี้เป็นระเบียบทางเดินทรงสี่เหลี่ยมที่มีร้านค้าตั้งเรียงราย
 อยู่โดยรอบ บางร้านเป็นร้านขายเฟอร์นิเจอร์เก่า บางร้านก็ขายพวกน้ำหอม
 ขวดแก้ว ผ้าคลุมสวยๆ และของที่ระลึก ไม่ต่างจากร้านนักร้อยด้านล่าง
 มากนัก จะต่างก็ตรงที่ด้านบนนี้ดูหอมช่อกว่า และผู้คนที่คาดเดาว่าน่าจะ
 เป็นเจ้าของร้านก็ออกมานั่งสูบซิการ์หรือดื่มชารับลมหนาว พลังสนทนากัน
 อย่างออกรสมากกว่าจะคิดขายสินค้าของตนอย่างจริงจัง

“ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็คงคนแน่นกว่านี้เยอะจ๊ะ แต่อย่างที่รู้จักกันนั่นแหละ
 สถานการณ์ในอียิปต์ยังไม่ค่อยสงบ เดียวก็มีระเบิด เดียวก็มีพวกบ้าๆ ยิง
 กราดใส่นักท่องเที่ยว พวกฝรั่งทางฝั่งยุโรปที่เคยเป็นขาประจำก็เลยไม่ค่อย
 กล้ามากัน ฝรั่งเซนต์ปีทรีเองความปลอดภัยกันจะตายไป ตอนนี่เศรษฐกิจ
 อียิปต์ก็เลยย่ำแย่ ค่าเงินตกต่ำมาก จากเมื่อก่อนอียิปต์เขียพนอนด์ละเจ็ดบาท
 ทุกวันนี้เหลือแค่ปอนด์ละสองบาทเอง”

“ตาลเกือบไม่ได้มาหาพี่สาเพราะเรื่องระเบิดเหมือนกันคะ แต่ตาลก็
 บอกคุณพ่อกับพี่ตันตามที่พี่สาบอกมานั่นแหละคะว่า ถ้าตรงไหนระเบิดแล้ว
 มักไม่ค่อยระเบิดซ้ำที่เดิมอีก ใกล้เคียงๆ บ้านพี่สาระเบิดไปแล้วครึ่งหนึ่ง กว่าจะ

วนมาตุ้มอีกทีคงอีกนาน”

หญิงสาวหัวเราะเสียงสดใสเมื่อนึกถึงสีหน้าพูดไม่ออกบอกลูกของบิดาและพี่ชาย เธอเข้าใจดีว่าทุกคนเป็นห่วงเพราะสภาพความรุนแรงในอียิปต์ที่สื่อต่างๆ นำเสนอให้เห็นอยู่เนืองๆ นั้นดูน่ากลัวกว่าความเป็นจริงที่เกิดขึ้นหลายเท่า เรียกว่าถูกใส่สีตีไข่จนเกินเลยไปมาก จนก่อให้เกิดความหวาดกลัวในใจของผู้คน ทั้งที่สถานการณ์ในปัจจุบันค่อนข้างสงบพอที่จะท่องเที่ยวในประเทศได้แล้วด้วยซ้ำ

“ແ່ມ ถ้าสถานการณ์ไม่น่าไว้ใจจริงๆ พี่ก็ไม่ชวนลูกตาลมาหรือที่ทำงานสถานทูตนะจ๊ะ มีอะไรก็ต้องรู้ก่อนอยู่แล้ว...”

“Va te faire foutre, putain de connard!”

(ไปลงนรกเถอะวะ ไอ้ระยำหมา!)

เสียงตะโกนเป็นภาษาฝรั่งเศสอย่างกราดเกรี้ยวที่ตั้งออกมาจากร้านขายของเก่าที่อยู่ทางซ้ายมือ ทำเอาสองสาวที่กำลังจะเดินผ่านไปยังร้านที่อยู่ติดกันสะดุ้งโหยง ราวินทราเป็นคนแรกที่ถอยกรูดในขณะที่ร่างสูงใหญ่ชนิดเกือบชนคานประตูโผล่ล่อพรวดออกมา แว็บแรกที่เห็น เขามีผมสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำ และมีผิวสีแทนคล้ำแดดจนหญิงสาวนึกว่าเขาเป็นชาวอาหรับ แต่เมื่อได้เห็นดวงตาสีฟ้าอมเขียวราวท้องทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเต็มตาจึงรู้ว่าเขาเป็นฝรั่ง

เสียชีวิต...ที่เป็นท้องทะเลแสนงามมีพายุทอร์นาโด!

ชายหนุ่มตรงหน้ายังคงพูดรัวเร็วเป็นชุดอีกหลายประโยค ความรู้ภาษาฝรั่งเศสของราวินทรายู่ในระดับงูๆ ปลาๆ เธอจึงฟังเขาไม่เข้าใจ แต่พอเอาได้จากท่าทางโกรธเกรี้ยวจนควั่นอกหูของชายชาวอียิปต์ที่เดินตามเขาออกมาจากร้านได้ว่าน่าจะเป็นคำสบถคำที่หยาบคายเอาเรื่อง

“มาทางนี้เถอะลูกตาล ไม่ต้องไปสนใจหรอก พ่อค้ากับลูกค้าฝรั่งคงทะเลาะกันนะ” นริสสาตรงเข้ามาคว้าข้อมือของรุ่นน้องเอาไว้ แล้วรีบลากเข้าไปในร้านจอร์ดีที่อยู่ข้างๆ “คนอะไรก็ไม่รู้ หน้าตาหล่อลากดินแท้ๆ แต่

พูดออกมาแต่ละคำหยาบจนฟังแทบไม่ได้เลย”

“หยาบคายมากเลยเธอคะ”

ราวิทรหาหันกลับไปมองชายหนุ่มอีกครั้งด้วยความอยากรู้อยากเห็น เธอเห็นด้วยกับนริสสาเรื่องที่เขา ‘หลอกลากดิน’ โครงหน้าของเขาโดดเด่น ชนิดหาตัวจับยาก โดยเฉพาะโหนกแก้มและแนวกรามสวยได้รูปราวสลักเสลา แต่พายุอารมณ์ที่ฉายชัดอยู่ในแววตาทำให้เขาดูดุต้นน้ำกล้วเหมือนรูปจำลองเทพเจ้ายามพิโรธไปอย่างน่าเสียดาย ขนาดสวมแจ็กเก็ตหนังทรงนักบินสีน้ำตาลที่เก๋จนสีบริเวณตะเข็บและข้อศอกถลอกจนเป็นสีครีมแล้ว เขาก็ยังดูดีประหนึ่งหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่นไม่มีผิด

เขาทำให้นึกถึง อินเดียนา โจนส์ ขึ้นมานิดๆ ฮะ...

“แปลให้ฟังแล้วจะหนาว ฝรั่งพวกนั้นนิสัยไม่ดี ได้ที่เป็นไวยวยเสียงดังตลอด เพราะรู้ว่าคนที่นี่ไม่ค่อยลงไม้ลงมือกันถึงขั้นเลือดตกยางออก เพราะถ้าถึงตำรวจมันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่” หญิงสาวทำหน้าแบ่ “อย่าไปสนใจเลยลูกตาล ไปซื้อของเถอะ เดี่ยวก็มีคนมาห้ามเองนั่นละ”

ยามมีคนทะเลาะเบาะแว้งกัน เหล่าอียิปต์มุงที่เห็นเหตุการณ์มักจะไยยืนดูอยู่เฉยๆ แต่ชอบเข้าไปมีส่วนร่วมห้ามปรามประหนึ่งเป็นเจ้าของเรื่องเสียเอง ประเดี๋ยวเดี๋ยวก็ไกลเกลี่ยกันจนจบไปเองก่อนจะแยกย้ายทางใครทางมัน นริสสาอยู่ที่นี้มานานพอที่จะรู้ว่าเหตุกระทบกระทั่งกันเช่นนี้ในอียิปต์นั้นไม่ใช่เรื่องร้ายแรงแต่อย่างใด แทบไม่จำเป็นต้องใส่ใจเลยสักนิด

ราวิทรหาเหลือบมองชายหนุ่มอารมณ์ร้อนคนนั้นเป็นครั้งสุดท้ายแล้วเดินเข้าไปเลือกซื้อของในร้านตามคำชวนของเพื่อนรุ่นพี่โดยไม่สนใจเขาอีก

“พีซ่า ตาลลุ่มละลายแล้ว”

ราวิทรหาโอดครวญขณะเดินไปตามถนน สองมือหอบถุงข้าวของพะรุงพะรัง ไม่น่าเชื่อว่าในระยะเวลาเพียงชั่วโมงเศษเธอจะละลายทาร์พย์

ในกระเป๋าก็ได้รวดเร็วอย่างน่าใจหาย แต่ถึงกระนั้นเจ้าตัวก็ยังสอดส่ายสายตามองสินค้าในร้านรวงสองข้างทางไม่ยอมเลิก

“ซื้อเยอะขนาดนี้ ไม่ล้มละลายสิแปลก ถ้าบจี้ก็บอกพี่ได้ เดียวพี่จะให้กู คิดดอกไม้แพง” นริสสาหัวเราะ “ว่าแต่ลูกตาลจะจำได้ไหมเนี่ยว่าซื้ออะไรมาบ้าง เล่นกวาดมาทุกสิ่งอย่างแบบนี้”

“แหม ก็ตาลมีคนที่ต้องซื้อของไปฝากเยอะนี่คะ ทั้งคนที่บ้านแล้วไหนจะเพื่อนๆ อีก ทุกคนชู้กันทั้งนั้นเลยถ้าไม่ซื้อของกลับไปฝากละก็จะจนตาลก็ต้องสนองนโยบาย” ราวินทราทำปากยื่น “เดี๋ยวคินนี่ตาลจะไปรื้อดูคะว่าซื้ออะไรมาบ้าง แล้วจดโน้ตเลยว่าขึ้นไหนซื้อฝากใคร ถ้าโทร. ไปโทรเงินพี่ต้นเพิ่มแล้วพี่ต้นไม่ให้ ตาลค่อยยกพี่ที่สาณะคะ”

“กูพี่ทำอะไรที่สุดแล้วละจ๊ะ พี่ต้นของลูกตาลน่าจะหาทางตัดค่าขนมมากกว่า ลูกตาลหมดตัวจะได้รับการกลับไวๆ ไง”

พื้นเพดั้งเดิมของครอบครัววายุระกุลอาจไม่ใช่ผู้ลากมาดี แต่ก็เป็นที่นับหน้าถือตาในวงสังคมอยู่ไม่น้อย ด้วยธุรกิจรีสอร์ททั้งในประเทศและแถบประเทศเพื่อนบ้านประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก เรื่องฐานะทางการเงินจึงเรียกได้ว่าสมบูรณ์พร้อมอย่างน่าอิจฉาทีเดียว สิ่งที่น่าชื่นชมอย่างยิ่งคือเอกตะวันและรวิกานต์ไม่เคยตามใจลูกๆ จนเสียคน ทั้งคู่พร้อมสอนลูกชายลูกสาวให้จับจ่ายใช้สอยเท่าที่จำเป็นและรู้จักประหยัดอดออมหากอยากได้อะไรนอกเหนือจากที่พ่อแม่จัดหาให้ต้องไปช่วยงานที่รีสอร์ทเพื่อหารายได้พิเศษเอาเอง ราวินทราจึงเป็นลูกคุณหนูที่ติดดินที่สุดที่นริสสาเคยรู้จักมา และเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอเอ็นดูรุ่นน้องคนนี้อย่างนัก

“ถ้าอย่างนั้นตาลคงต้องฝากท้องไว้กับพี่สาทุกมื้อแล้วละคะ”

ไม่พูดเปล่าหญิงสาวยังเอียงศีรษะขบไหล่ของรุ่นพี่อย่างประจบประแจงดังเช่นที่เคยทำมาตลอดครั้งยังเรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน

“ไม่ต้องขอพี่ก็เลี้ยงทุกมื้ออยู่แล้วนา ว่าแต่ของเยอะขนาดนี้ให้พี่ช่วยถือบ้างดีไหม จะได้เดินสบายขึ้น”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่สา ตาลพิตจะตาย” ราวิทรราชูธงูในมือขึ้น ทำท่าทาง
เลียนแบบนักกีฬาขว้างน้ำหนักแล้วยิ้มกว้าง “มีแต่ของเบาๆ ทั้งนั้นเลย ต่อให้
เดินชอปปิ้งคืนก็ไหว...”

ปัง!

ราวิทรราชูและนริสสาสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงปิ่นดั่งขึ้นหนึ่งนัด
ผู้คนบนถนนในตลาดพากันหยุดยืนนิ่ง คล้ายยังไม่แน่ใจว่าเสียงที่ได้ยินเป็น
เสียงอะไรกันแน่ แต่เมื่อเสียงแบบเดิมดั่งขึ้นติดๆ กันอีกสามครั้ง ผงชนที่
เดินอยู่บนท้องถนนก็พากันกรี๊ดร้องแล้ววิ่งแตกฮือเหมือนนกแตกรัง ก่อให้เกิด
คลื่นมนุษย์อันบ้าคลั่งที่พัดพาสองสาวให้ไหลแยกจากกันไปคนละทิศ

“ลูกตาล!” นริสสายื่นมือออกไปหมายคว้าตัวราวิทรราชูเอาไว้ แต่
หญิงสาวถูกคลื่นมนุษย์ดันไปในทิศตรงข้ามอย่างรวดเร็ว “หาที่หลบก่อน
แล้วโทร. หาพี่ ได้ยินไหมลูกตาล โทร. หาพี่ แล้วพี่จะไปรับ!”

“พี่...พี่สา!”

ราวิทรราชูพยายามทรงตัวไม่ให้ถูกคนชนล้มขณะไหลไปตามฝูงชน
เธอรีบตั้งสติอย่างรวดเร็วพลางเงี่ยหูฟังว่าเสียงปิ่นดั่งขึ้นอีกหรือไม่และมา
จากทางไหนเพื่อจะแทรกผู้คนหนีไปทางอื่น แต่เสียงกรี๊ดร้องและตะโกน
โหวกเหวกของคนรอบด้านก็ดังอื้ออึงจนไม่อาจจับเสียงอื่นใดได้ จะกระโดด
เข้าไปซ่อนตัวในร้านค้าที่อยู่ใกล้ๆ ก็มีคนคิดแบบเดียวกันนับสิบชีวิตกรูกัน
เข้าไปอัดกันจนแน่นร้านหมดแล้ว เธอจึงจำใจต้องสาวเท้ากึ่งเดินกึ่งวิ่งตรง
ไปเมืองหน้าอย่างไร้ทางเลือก

“ระวัง!”

เสียงตะโกนเป็นภาษาอังกฤษดั่งขึ้นในวินาทีเดียวกันกับปลายเท้าของ
ราวิทรราชูลอยหิวขึ้นจากพื้น ดวงตาคู้งามเบิกกว้างเมื่อเห็นมอเตอร์ไซด์
ส่งของพุ่งผ่านหน้าไปด้วยความเร็วสูง เหมือนไม่สนใจว่าจะเฉี่ยวชนผู้คนที่
กำลังวิ่งด้วยความสับสนอลหม่านบนท้องถนนเลยสักนิด หากเมื่อครู่เธอ
ยังยืนอยู่ตรงนั้นละก็ เธอก็คง...

“คุณไม่เป็นไรใช่ไหม”

เสียงทุ้มต่ำติดจะกระดังงัดๆ ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ดังชัดหูเสียจนหญิงสาวต้องผินหน้ากลับไปหาต้นเสียง และพบว่าสิ่งที่ ‘ชัด’ กับเธอนั้นไม่ใช่แค่เสียง แต่เป็นลมหายใจและกายสูงใหญ่ราวยักษ์ปักหลักที่แนบสนิทอยู่กับแผ่นหลังของเธอ โดยมีวงแขนแข็งแรงโอบกระชับรอบเอวบอบบางไว้แน่น และนั่นคือสาเหตุที่ปลายเท้าของเธอไม่ติดพื้น...เขาอุ้มเธอเอาไว้ด้วยแขนข้างเดียว!

ผู้ชายคนนั้น...คือคนเดียวกับที่สยบเสียงดังแถวๆ หน้าร้านจอร์ดี!

หัวใจของราวีนทราเต้นรัวยามเห็นใบหน้าเจ้าของวงแขนซัดถนัดตา เธอเคยเห็นฝรั่งตาสีฟ้ามามาก แต่ไม่เคยเห็นเจดสีฟ้าดังงามแปลกตาแบบนี้มาก่อน...เหมือนสีอมเขียวของท้องทะเลที่สะท้อนภาพผืนฟ้าปราศจากเมฆของอียิปต์เอาไว้ ทว่าเมื่อต้องแสงจากโคมไฟสีส้มवलตานับร้อยดวงจากร้านค้าทางด้านหลังกลับปรากฏสีเหลืองอมม่วงจางๆ ผสมอยู่ประหนึ่งสีของพลอยอะเลกซานโดรต์

สวย...

“เฮ้ คุณได้ยินผมไหม หรือว่า...เป็นไม้?”

คำพูดซึ่งล่องพ้นริมฝีปากหยักลึกออกมานั้นทำเอาคนฟังต้องกะพริบตาปริบๆ สถิตยั้งที่หลุดลอยหายไปในตอนแรกกลับคืนเข้าร่างในจังหวะเดียวกันกับชายหนุ่มปล่อยเธอลงยืนบนชั้นบันได หญิงสาวเพิ่งรู้ในตอนนั้นเองว่าเขาค้าวตัวเธอเข้ามาหลบใต้โค้งประตูใหญ่โตที่เชื่อมระหว่างถนนสองด้านของตลาดเข้าด้วยกัน ตรงกลางเป็นเว็จนาดย้อมที่มีร้านขายโคมไฟแบบอาหรับและของที่ระลึกสองร้านตั้งอยู่ด้านใน แสงจากโคมแก้วหลากสีสะท้อนกับกำแพงหินและโค้งเพดานปลายแหลมตามแบบฉบับของศิลปะอิสลามก่อให้เกิดแสงงามดงามแปลกตา

“น้อยๆ หน่อยคุณ ฉัน...ฉันไม่ได้เป็นไม้”

“หลบมาทางนี้ก่อน”

เขาคว่าข้อมือของราวินทราแล้วดึงให้เข้าไปในร้านโคมไฟ เหมือนไม้สี่ใจฟังสักนิดว่าเธอกำลังจะพูดอะไร พอเธออ้าปากจะท้วง เขาก็ยกนิ้วชี้ขึ้นจดริมฝีปากเป็นเชิงบอกให้เงียบ เสียงของความโกลาหลบนถนนด้านนอกยังคงดังอยู่เป็นระยะ หญิงสาวโลงใจไปเปลาละหนึ่งที่ไม่ได้ยินเสียงปิ่นแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันกลับรู้สึกอึดอัดเมื่อได้ยินเสียงหัวใจได้แผงอกกว้างของคนที่ยืนชิดกันในระยะเกินคำว่าพอดี... ชิดจนได้กลิ่นไอบยาสูบเจือกลิ่นหวานอ่อนๆ ของยางไม้หอมลอยกรุ่นมาจากกายเขา นำแปลกที่บุคลิกดิบห่ามของเขากลับไม่ขัดกับกลิ่นหอมนุ่มนวลนั้นแม้แต่นิดเดียว

“ฉัน...ฉันต้องโทรศัพท์บอกเพื่อน...”

ราวินทราถอยหลังจากชายหนุ่มไปสองสามก้าว จนเกือบชนกับเจ้าของร้านชาวยิปต์ที่ชะงักงันหน้าออกมาดูเหตุการณ์อยู่ทางด้านหลัง เธอหันไปผงกศีรษะขอโทษเขาด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ ก่อนจะรีบควานหาโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าทูลักทุเลเพราะถุงข้าวของที่อยู่ในมือ

“มา ผมช่วย”

ชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีแปลกถือวิสาสะดึงถุงบรรจุสินค้าที่ระลึกไปจากมือของราวินทราโดยไม่รอคำอนุญาตจากนั้นก็เดินถอยหลังกลับเข้าไปยืนในมุมอับของร้านโคมไฟเสียดื้อๆ หญิงสาวขมวดคิ้วชนิดหนึ่งอย่างไม่ค่อยพอใจนัก แต่เมื่อนึกได้ว่าเขาเป็นคนช่วยเหลือเธอเมื่อครั้ง ความซุนเคืองใจบางเบาจึงจางหายไปอย่างรวดเร็วราวลมพัด

“ฉัน...” ราวินทราเหลือบมองคนตัวสูงที่ยืนขมวดคิ้วพิงผนังร้านครัวหนึ่ง ก่อนจะพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง “ฉันยังไม่ได้ขอบคุณที่คุณช่วยฉันไว้เลย คุณ...”

“แอรอน” ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงหัวนลั่น ดวงตาของเขามองไปรอบๆ อย่างระแวดระวัง “ผมชื่อแอรอน”

“ฉันชื่อราวินทราค่ะ ขอขอบคุณมากเลยนะค่ะที่ช่วย...”

“เรื่องเล็กน้อย เรเวเน” แอรอนยกไหล่ เขาไม่สนใจที่จะฟังเธอพูด

จนจบประโยคเสียด้วยซ้ำ “คุณจะโทรศัพท์ก็รีบโทร. สิ”

“เรเวเน? ฉันชื่อราวิทรรา ไม่ใช่เรเวเน”

ราวิทรราซึ่งตาใส่สายหม่น นึกฉุนขึ้นมาติดหมัดเมื่อถูกเรียกว่าเรเวเน นกสีดำตัวโตในตระกูลอีกา ถึงจะจัดว่าเป็นหนึ่งในนกที่ฉลาดที่สุดในโลก แต่ก็เกกมะเหรกเกรสร้าสร้างความเดือดร้อนติดอันดับต้นๆ เช่นกัน!

“ก็ชื่อคุณออกเสียงยาก มีชื่อเล่นที่เรียกง่ายกว่านี้ไหมเล่า”

ออกเสียงไม่ได้ก็เลยตั้งชื่อใหม่ให้เสียเลยอย่างนั้นแหละ! บ้าหรือเปล่า!

“ลูกตาล”

“ลูกทัน...ลูกทาน...อั้น?”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วขณะพยายามออกเสียงเพี้ยนสุดกู่จนคนฟังต้องกลอกตามองเพดาน...อยากจะทำตาย ถ้ามันแปลว่าเต้านมต่างหากเล่า!

“ถ้ามันลำบากนัก ก็ลืมๆ มันไปเถอะค่ะ” หญิงสาวไม่ยอมให้ได้ยินชื่อของตนในเวอร์ชันพิสดารมากไปกว่านั้นจึงรีบตัดบททันที อีกประการหนึ่ง... หลังจากคืนนี้ เธอคงไม่ได้พบหน้าเขาอีกแล้ว และคงไม่มีวันสนิทสนมถึงขนาดยอมให้เขาเรียกชื่อเล่นของเธอด้วย! “เอาเป็นว่าฉันชอบคุณเรื่องเมื่อครู่มากนะค่ะ แล้วก็ต้องขอโทษด้วยที่รบกวนคุณ”

เธอเดินตรงไปคว้าถุงคืนจากคนตัวสูงกว่า แต่เขากลับไม่ยอมปล่อยให้ดวงตาคมกล้ำหลุมมองงูพลาสติกที่บรรจุของที่ระลึกเหล่านั้นครู่หนึ่งคล้ายลิ่งเล ก่อนจะยอมคลายมืออย่างเสียไม่ได้ ราวิทรราสะดุ้งใจกับท่าทางแปลกๆ ของเขาอยู่บ้าง แต่อคติที่เริ่มก่อตัวขึ้นในใจทำให้เธอไม่ยอมยกสนทนาพาทีกับคนตรงหน้าอีกต่อไป...คุยกันไม่กี่คำก็รู้แล้วว่ากวนประสาท!

“บอกแล้วว่าแค่เรื่องเล็กน้อย ไม่จำเป็นต้องขอบคุณก็ได้ ใครอยู่ตรงนั้นก็ต้องทำแบบผมทั้งนั้น” แอรอนมองออกไปนอกร้านด้วยแววตาครุ่นคิด “คุณว่าจะโทรศัพท์หาเพื่อนไม่ใช่หรือ ผมว่ารีบโทร. เถอะ ที่นี้ไม่ค่อยปลอดภัยเท่าไร คุณควรรีบกลับที่พักให้เร็วที่สุด หรือ...จะให้ผมไปส่งคุณกับเพื่อนก็ได้เนะ ผมจะได้สบายใจด้วยว่าคุณปลอดภัยแล้วจริงๆ”

“หา?” ราวินทราปรับอารมณ์ไม่ถูกเมื่อจู่ๆ คนที่แสดงท่าที่ไม่เป็นมิตร นักในคราแรกเสนอตัวเป็นบอดีการ์ดให้โดยไม่มีปี่มีขลุ่ย “คุณมีน้ำใจมาก แต่ไม่เป็นไรค่ะ เพื่อนฉันขับรถมา พวกเรากลับกันเองได้ ที่จริง...คิด... คิดอีกที ฉันเดินไปรถที่รถเลยดีกว่า แล้วค่อยโทร. บอกเพื่อนระหว่างทาง เอาก็ได้”

ตอนแรกหญิงสาวไม่ค่อยชอบหน้าเขา แต่ตอนนี้เริ่มรู้สึกว่าเขาไม่น่าไว้ใจขึ้นมาตึงๆ ยิ่งเห็นสายตายามเขามองดูในมือของเธอด้วยแล้ว เธอก็พลอหนีบกระเป๋าสตางค์เข้าโดยอัตโนมัติ คิดๆ ดูแล้วเธอแทบไม่รู้จักผู้ชายคนนี้เลยสักนิด การที่เขาช่วยเธอไว้ไม่ได้หมายความว่าอะไรใจเขาได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เสียเมื่อไหร่กันเล่า บางที...เขาอาจจะเป็นโจรก็ได้!

“ถ้าคุณสบายใจจะทำอย่างนั้นผมก็ไม่ขัด แต่อย่างน้อยให้ผมเดินไปส่งคุณที่รถเถอะ ผมจะได้หมดห่วง”

ปากเอ่ยว่าห่วง แต่แววตาของเขากลับซัดซา เหมือนพูดส่งๆ ไปอย่างนั่นเอง

เดี๋ยวละ...ห่วง? ทำไมเขาต้องเป็นห่วงเธอด้วยเล่า...

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไม่รบกวนคุณจะดีกว่า ฉันเกรงใจ” ราวินทรา สายหน้ารัว แล้วรีบเดินจ้ำพรวดออกจากร้านคอมพิวเตอร์ ในขณะที่อีกฝ่ายก้าวตามมาประชิดอย่างรวดเร็ว

“ไม่รบกวนหรอกนะ ผมว่าง...”

“ลูกตาล!”

เสียงตะโกนเรียกนั้นเปรียบเสมือนระฆังช่วยสำหรับราวินทรา

“พี่สา!” เธอหันไปเห็นสาวรุ่นพี่ยืนอยู่ใต้ซุ้มประตูโค้ง จึงรีบปรี๊ดเข้าไปกอดแขนอย่างยินดี

“พี่ตามหาลูกตาลเสียหัวเลย ทำไมไม่โทร. หาพี่ รู้ไหมว่าพี่เป็นห่วงเราแทบแย่”

“ตาลขอโทษค่ะพี่สา แต่ตอนนี้เรารีบกลับกันก่อนเถอะค่ะ มีอะไรไว้

คุยกันที่หลัง” ราวิทราคุดนริสลาให้ออกเดินอย่างเร่งร้อน

“เอ๊ะ? เกิดอะไรขึ้นหรือจ๊ะ” นริสลาหันไปมองชายหนุ่มชาวต่างชาติ ที่มองตรงมายังพวกตนแล้วเลิกคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจ “นั่นมัน...ผู้ชายฝรั่งเศสที่เราเจอหน้าร้านจอร์ดีนี่นา เขามาจับลูกตาลหรือ”

“จับอะไรกันล่ะคะ ทำทางเหมือนอยากจะทำหั้นศพตาลละไม่วา” ราวิทรากำหนักรับปาก เธอไม่แน่ใจนักว่าผู้ชายที่ชื่อแอรอนเป็นคนฝรั่งเศสจริงๆ หรือแค่พูดภาษาฝรั่งเศสได้ เพราะภาษาอังกฤษที่เขาใช้สนทนากับเธอนั้นไม่ติดสำเนียงฝรั่งเศสเลยแม้แต่น้อย ออกจะเป็นสำเนียงแบบบริติช จำเสียด้วยซ้ำ หากบอกว่าเขามาจากสหราชอาณาจักรเธอก็เชื่อ

“หา?”

นริสสากะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง แต่สาวรุ่นน้องกลับไม่ยอมพูดอะไรอีก เอาแต่ลากเธอให้เดินไปตามถนนที่ตนเองไม่รู้จักเส้นทางสักนิด

ดวงตาคมกริบของแอรอนมองตามร่างของหญิงสาวทั้งสองไปอย่างเงยเงยพลางถอดเสื้อแจ็คเก็ตตัวนอกออกมาพาดไว้บนท่อนแขน หลังจากนั้นหนึ่งถึงสิบในใจ เขาก็เดินตามพวกเธอไปโดยไม่ลืมทิ้งระยะห่างเพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัยนัก ผู้คนที่ยั้งวิ่งรูกันอย่างลับสนอลหมานถือเป็นโลกาบังชั้นดีที่จะช่วยพาเขาออกจากที่นี่ได้โดยเร็วที่สุด

“จับหายแล้ว!” แอรอนสบถอย่างหัวเสียเมื่อเดินตามหญิงสาวชาวเอเชียทั้งสองออกมาถึงรถแล้วเห็นสีเขียวบนป้ายทะเบียน นั่นมัน...รถสถานทูต! ยุ่งแล้วใหม่เล่า!

ไฉ่เท่าความคิด ชายหนุ่มรีบหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาซูมถ่ายภาพทะเบียนจากระยะไกล แล้วกดส่งข้อความอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นต่อสายหาคนที่ตนเพิ่งส่งข้อความให้หมาดๆ

“ยังไม่ตายอีกหรือวะ”

ประโยคแรกที่คนปลายสายเอ่ยทักได้รับการตอบรับเป็นเสียงสบถยวหนับลิบคำ

“นั่นปากเรอะไอ้เวอร์” แอรอนแยกเขี้ยว เขาหลบเข้าไปอยู่ในหลืบข้างกำแพงทันทีที่เห็นกลุ่มคนกรูกันออกมาจากประตูทางเข้าตลาด “เช็กทะเบียนรถให้ฉันหน่อย อเล็กซ์ ฉันส่งรูปไปให้แล้วเมื่อกี้”

“เออ เดี่ยวทำให้” อเล็กซ์หัวเราะร่วน “เห็นหายไปเป็นเดือนไม่ติดต่อมา ก็นึกว่าถูกไอ้ผอง-ลुकยิงเจาะกะโหลกตายไปแล้ว”

“ฉันยังอยู่ดีนี่ ส่วน ‘ของ’ ก็ ‘ฝาก’ เอาไว้ในที่ปลอดภัย ไอ้สารเลวผอง-ลुकไม่มีวันหาเจอแน่”

“หือ? ของไม่ได้อยู่กับแกหรือวะ แสดงว่าการเจรจาล้มเหลวสิท่า”

“แค่ผิดแผนนิดหน่อยนี่ แต่ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง ฉันยังควบคุมสถานการณ์ได้” แอรอนทำเสียงฮึ่มๆ แฮ่ๆ อยู่ในลำคอ “ถ้าแกรีบย้ายกันไปเช็กทะเบียนรถให้ฉันว่าใครเป็นเจ้าของ ไม่เกินพุงนี้ฉันก็กลับอะเล็กซานเดรียไปจับไวน์กับแกแล้ว!”

“ถ่ายขนาดนั้นเชียวะ”

เจ้าของเสียงแหบต่ำปลายสายกระซออย่างอารมณ์ดี แต่คนฟังกลับยิ่งอารมณ์บูด

“มันจะไปยากอะไร แค่เด็กผู้หญิงเอเชียไร้พิษสงคนเดียว ฉันรับมือได้สบายอยู่แล้ว เปิดไวน์ขวดที่แพงที่สุดของไอ้องเซลร่อไว้เลย”

“แกรอดจากโคโร แต่จะมาตายที่อะเล็กซานเดรียก็เพราะไปยุ่งกับไวน์ของมันนี่ละ” อเล็กซ์ทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคอ “ระวังตัวหน่อยนะไว้ย ไอ้ผอง-ลुकกับไอ้มิเชล ดูวาล อาจารย์เก่าของแกมันร้ายไม่ใช่เล่น งานรับทรัพย์อื้อแบบนี้เสียด้วย พวกมันไล่ฟัดแกไม่ปล่อยแน่ จนว่าจะได้ ‘อาร์ลีโนเอ’ ของแก”

“อาร์ลีโนเอเป็นของพ่อฉัน” ดวงตาของแอรอนลุกวาบตามแรงอารมณ์ที่เริ่มคุกรุ่น “ฉันไม่มีวันให้สองคนนั้นซุบมือเปิบไปได้เป็นอันขาด โดยเฉพาะไอ้มิเชล ดูวาล!”